

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Jegyzetek a hétről*

Forrás: *Az Ujság*

Bp.

1917. X. 29.

(Hely)

(Idő)

(Köj. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

351.74

Hely

Idő

"1917"

Személy

351.74

Jegyzetek a hétről.

Egy rendőr, mint ez elemi kötelessége, olyan dolog abbahagyására szólít fel egy uriembert, a mi hatósági rendelet szerint tilalmas. Ebből a kötelességteljesítésből hatalmas utcai ribillió támad, sőt kis hűja hogy utcai ütközet nem lesz belőle. Az uriember ugyanis nem engedelmeskedik és a két álláspontnak — a rendőrének is, a renitensének is — pillanat alatt harci tábora támad, a mely villogó indulattal néz egymással farkasszemet. Hogy az uriember véletlenül katonatiszt, nem fontos, és csak annyiban érdemel fölemlítést, mert valószínűvé teszi, hogy a rendőr fölszólítása udvarias formában történt. Katonatisztokkal a rendőr akkor se gorbáskodott, a mikor a civillel egy oktávval magasabban beszélt, mint az újabb időben. Az ilyen eset kétszeresen szomorú. Sőt háromszorosan. Szomorú először, mert uri ember szegül a hatóság közege ellen, a ki egész nyilvánvalóan a kötelességét — nehéz és minden inkább, mint kellemes kötelességét teljesíti. Szomorú másodszer, mert a vita hallgatósága ime nem azt érzi a kötelességének, — ha már egyáltalában beleszól a polémiába — hogy jóindulatúan fölvilágosítsa a hibázót, a ki jóhiszemű tévedő, vagy csak tájékozatlan is lehet a paragrafusról, a mit civil, katona és rendőr egyaránt respektálni köteles, hanem rögtön pártot foglal, nem a dolog lényege, hanem a szerint, hogy a vitázók közül melyiket érzi magához közelebb állónak. És szomorú, talán legszomorubb, harmadszer azért, mert az

egész eset speciálisan és tipikusan pesti. Olyan, a milyen — hasonló fejlődéssel se Bécsben, se Berlinben soha, Budapesten azonban léptenyomon előfordul.

Hányszor emlegettük a londoni rendőrt, a ki mindössze egy szál kurta pálczával fölfegyverezve tartja a rendet a világ legforgalmasabb utjain, míg minálunk — és a fogunk csikorogott az összehasonlításra — a Rákóczi-úton is lovat adnak alá és karabélyt a vállára. A Whitechapell sikátorain, meg a matrözlebuajok tájékán, gondolom, a londoni rendőr se járkal egy szál rózsával a kezében. Azt azonban tudom, hogy néhány hét előtt még napvilágos alkonyaton az aszfaltos és egészen jó polgári Király-utcában kést mártottak egy rendőerbe, mikor bekisért egy részegen dulakodó asszonyt. És a finom Andrassy-ut meg a finom Teréz-körut sarkán is ime egy szakasz elősiető rendőrré volt szükség, hogy rosszul ne járjon az a kollégájuk, a ki komolyan vette a felsősege parancsát, hogy a villamos lépcsőjén tilos az utazás. A segítségre bizonyára nem azért volt szüksége a szegény megszorult rendőrnök, mert a közönség, a melynek tisztában kellett lennie a helyzettel, a kötelessége teljesítésében valami nagy lelkesedéssel támogatta. Holott, ismétlem, a tájékozatlanság mentségére legfőlebb talán annak lehetett jóhiszemű joga, a ki miatt az egész ribillió támadt. Mert arról föl lehet tenni, hogy talán vidéki, talán a frontról jött és nem tudott a rendeletről, a melyik ellen

vétett, ezért fejtett ki olyan energikus ellenállást. A harcos tábor, a mely köréje gyülekezett, semmiesetre se hivatkozhatott ilyen jóhiszeműségre.

A rendőr, a ki akár gyalog, akár lóháton vakdühösen nyargal és vagdalkozik a tömegben, riasztó és brutális jelenség, de a tömeg, a mely dühös indulattal zudul a kötelességét teljesítő rendőr ellen, amannál egy szikrával se finomabb vagy kellemesebb. És ha a két jelenség között kapcsolatot keresünk, nemcsak az egyik magyarazza a másikat, hanem a másik is az egyiket. Az pedig, hogy valaki, a ki az intézményes rendet védelmezi és szolgálja, ebben a munkájában százakkal szemben egyedül maradjon és testi veszedelembé kerüljön egy európai nagyváros kellős közepén, egész kétségtelenül a milyen hihetetlen, olyan gyászos, olyan fölháborító és olyan szégyelni való.